Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 5 (945) * miercuri 29 ianuarie 1964 * 8 pag. 30 bani

Cele mai frumoase adunări

Calitatea cea mai de preț

...De cîteva zile străzile erau un adevărat patinoar. Trecătorii mergeau încetișor, iar noi, copiii, o țineam tot într-un derdeluș. Pe marginea șoselei, cu o roată în șanț, stătea un camion. Hîriitul motorului se auzea de departe, dar roțile se învîrteau pe loc. La început, am privit distrați, dar pe urmă, ce ne-am zis: camionul o fi avînd mărfuri importante, care trebuie să ajungă la timp. Și am întrebat.

— Dacă împingem, pornește?

Șoferul s-a uitat la noi, măsurîndu-ne din cap pînă-n picioare. Dintr-o privire ne-a îndemnat să încercăm. N-a fost ușor, dar noi eram mulți, căci între timp ne strînsesem aproape toată clasa. Și am răzbit.

Așa a început discuția purtată de detașamentul claselor a VII-a de la Școala de 8 ani nr. 2 din Făgăras despre calitatea cea mai de preț la om. Părerea pionierei Lascu Dorina este să **nu treci nepăsător niciodată pe lingă bunul obștesc.**

— In părculețul din centru, a spus Carșoti Mircea, există un panou cu portretele fruntașilor în muncă. Am văzut acolo nume cunoscute: Tomșa, Țintar, Steiner. Sînt părinții colegilor noștri...

Răspunderea față de munca ta e o calitate de preț.

Iar fii lor — le-au urmat exemplul. In catalog, acolo unde e scris numele lor, sînt numai note bune.

De altfel, răspundere față de muncă au mulți alți pionieri din acest detașament. Pionierii Polexe Gheorghe, Văduva Macrina, Udrea Simion, Popa Lidia, Olteanu Luiza și încă mulți alții învață cu perseverență, obțin rezultate bune.

Calitatea cea mai de preț?

— Eu cred că e vorba de **cinste, de sinceritate.**

Să găsești un portmoneu cu bani și să-l înapoiezi păgubașului e, fără îndoială, o dovadă de cinste. Dar nu în fiecare zi găsești portmonee. Iată ce ne-au povestit, în legătură cu aceasta, cîțiva pionieri.

Carșoti Mircea: „Tot drumul spre casă m-am gîndit la mama. Desigur, are s-o supere nota luată azi la matematică... Nu, mai bine nu-i spun! Iar cînd am ajuns la ușă, și ea m-a primit zîmbindu-mi cu încredere, ca în fiecare zi, i-am mărturisit tot. Ce-i drept, n-am bucurat-o, dar eu am fost mulțumit c-am spus adevărul".

Boieru Ioan a adăugat: „Eu însă n-am putut să fac același lucru. Mi-a fost frică, mi-a fost rușine și n-am mărturisit. Ba, am schimbat și nota în carnet. Am regretat, aș fi vrut să-i spun, dar nu îndrăzneam. Pe urmă, totul a fost descoperit, iar eu am rămas de rușine...

Coman Gheorghe: „Și eu mi-am schimbat nota, știți doar".

— Să fii cinstit, sincer, e, din zi în zi, tot mai mult o calitate a omului nou. Eu cred că și **prietenia, încrederea în colectiv, respectul față de colectiv** este o calitate foarte importantă. Dovadă? Știți bine că eu, Neaga Rodica, nu prea învățam bine. Citeam, dar cînd ieșeam la tablă, parcă uitam totul. Intr-o zi însă, am privit spre clasă. Din bănci am simțit un îndemn. Neagu Elena chiar mi-a zîmbit. A fost de ajuns. In aceeași după-amiază m-am dus la ea. Vizita s-a repetat și în alte zile. O dată cu aceasta, m-am împrietenit cu toți colegii, totodată și cu... notele bune. Elena e o colegă bună, modestă, iar acasă, ca și aici, la școală, are o comportare frumoasă.

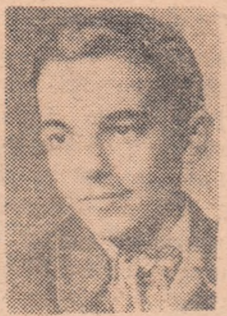
★

Calitatea cea mai de preț? **Curajul, cinstea, dragostea față de muncă, prietenia...** E greu să spui care e cea mai de preț. Fiecare e o trăsătură a omului nou și toate la un loc duc spre realizarea unui țel precis: **acela de a fi folositor patriei socialiste!** Și străduința aceasta, ca fiecare zi să te apropie de acest țel, e mereu prezentă în detașamentul claselor a VII-a.

GETA COSTIN

1
2
3
4

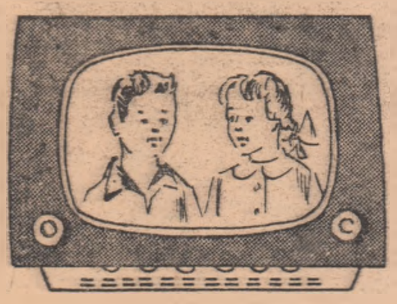
1. VADUVA MACRINA
2. POLEXE GHEORGHE
3. LASCU DORINA
4. TOMȘA ȘTEFAN
5. POPA LIDIA
6. BOIERU IOAN
7. OLTEANU LUIZA
8. COMAN GHEORGHE

5
6
7
8

Atenția participanților dovedește că adunarea e interesantă

CÎTEVA RECOMANDĂRI PENTRU PROGRAMUL DE ACTIVITĂȚI PE LUNA FEBRUARIE

Dragi prieteni, de data aceasta ne-am gîndit să vă dăm cîteva sugestii pentru programul vostru de activități folosind chiar unele scrisori primite de la corespondenții noștri, pionieri din diferite unități din țară

★

Pentru note tot mai bune

Aproape nu este scrisoare în care să nu fie amintită **INVAȚATURA**. Și este firesc. Doar aceasta este preocuparea de seamă a pionierilor și școlarilor. Iată, colectivul clasei a VI-a, de la Școala de 8 ani nr. 9 din Turnu Severin, ne spune că a hotărît să nu aibă nici un corigent, nici un repetent. Cum? Punînd în centrul atenției lor **studiul individual** și **ajutorarea** celor rămași în urmă la învățătură. Un îndemn, un sfat, o critică tovărășească — la timp făcută — sînt totdeauna binevenite. Pentru luna februarie, aflăm că prietenii noștri vor să pregătească serate interesante pe probleme distractive de fizică și matematică precum și discuții despre: „Cum învățăm?“, „De ce este bine să respectăm programul zilei?“ ș.a.

Vor străluci steluțele roșii

„Sîntem tare bucuroși că, treptat-treptat, tot mai mulți dintre noi îndeplinim condițiile pentru obținerea distincțiilor pionierești“ — aflăm dintr-o scrisoare trimisă de pionierii din comuna Racovița, regiunea Argeș. Pentru aceasta, în luna februarie și-au propus, pe lîngă alte activități, să meargă la gospodăria agricolă colectivă. Ei știu că și iarna sînt multe lucruri de făcut: de îngrijit animalele (ei se pot ocupa de viței, de păsări), de reparat uneltele mai simple, de confecționat araci etc. Desigur, la unele treburi de acest fel, pot da și ei o mînă de ajutor.

Încă de mici gospodari grijulii

„Comuna noastră înflorește zi de zi și la aceasta ne simțim și noi puțin părtași“, aflăm din scrisoarea pionierilor din comuna Hotarele, regiunea București. Doar și ei sînt aceia care se ocupă de înfrumusețarea comunei, de păstrarea curățeniei, de flori, de pomi. Acum, în luna februarie, pionierii din Hotarele încep construirea căsuțelor pentru păsări, pregătesc semințele pentru flori.

„În luna decembrie am avut cu ce ne mîndri“ — ne scrie pioniera Vînturiș Anghelina din comuna Beciu, raionul Turnu Măgurele. Și are dreptate: au colectat 5 000 kg de fier vechi. Dar același lucru vor să-l realizeze și în luna februarie. Așa că „toate forțele vor fi antrenate“ — spune ea. Chiar și cei mici, care s-au oferit să ne arate unele locuri cu fier vechi descoperite de ei. Deci: „Oțelăriilor patriei — cît mai mult fier vechi“.

Prieteni cu veselia și sportul

Cînd pionierii din Mîrșa, regiunea București, dau o serbare la căminul cultural, vine tot satul. Din aceeași scrisoare aflăm și „cheia succesului“: echipa artistică este... întreaga unitate. Doar fiecare detașament are pionieri care știu să recite frumos, să cînte sau să danseze. Atunci de ce n-ar putea alcătui o mică echipă artistică? Și iată că au format-o în februarie, cînd vor organiza ziua cîntecului și a jocului, cei mai mulți pionieri vor participa, fie într-o echipă, fie în alta.

Dragi prieteni, în timpul vostru liber, în cursul lunii februarie, nu uitați nici sportul. Puteți organiza pasionante întreceri de schi, pentru cei mici — săniuș și patinaj ș.a.

Așteptăm să ne scrieți despre activitățile voastre cele mai frumoase pe care le veți desfășura în luna februarie. Vă dorim mult succes!

Sfaturi pentru tinerii naturaliști

În luna februarie micii naturaliști pot executa lucrări multe și variate. În pepiniera de pomi se controlează pomii stratificați la care observăm cu atenție dacă nu sînt cumva atacați de dăunători. Dacă zăpada e prea înaltă în jurul pomilor, se îndepărtează cu grijă pentru a împiedica accesul rozătoarelor (iepurilor) care se reped cu multă poftă și rod mugurii. În livada de pomi — lucrările se rezumă la bătătorirea zăpezii în jurul pomilor, la scuturarea zăpezii de pe ramurile pomilor. Tot în această perioadă se efectuează și stropirile de iarnă la pomi folosind în acest scop diferite substanțe chimice, ulei horticol, zeamă sulfo-calcică etc. Dacă timpul permite, se va săpa în jurul pomilor și se va transporta bălegar de grajd în grămezi.

În grădina de legume, micii naturaliști vor putea instala paturi calde pentru răsadnițe, condițiile create în răsadniță fac posibilă însămînțarea tomatelor, vinetelor și ardeilor în vederea obținerii răsadurilor pentru plantatul în cîmp, la timpul potrivit. Pentru obținerea de răsaduri cît mai bune, se aplică aerisirea, udatul și îngrășatul suplimentar.

Activitatea în serele de flori dă multe bucurii naturaliștilor. Ei pot semăna o serie de specii floricole pentru obținerea răsadurilor care urmează să fie plantate în parcuri și grădini. Se seamănă petunii, salvii, urzicuțe și se continuă semănatul la begonii sau ghețișoare.

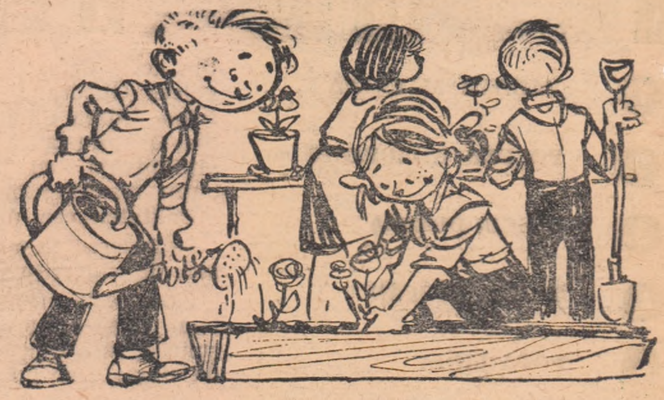
Se efectuează lucrări de ocrotire a păsărilor care iernează la noi. Se curăță de pe cuiburile artificiale și de pe cantine zăpada și poleiul. Hrănirea păsărilor se face de 2—3 ori pe săptămînă, mîncarea constînd din: boabe de cereale, semințe de plante oleaginoase, diferite fructe etc.

Prof. FLORICA BRACAGIU
Palatul pionierilor, București

Nota 10 tinerilor naturaliști din raionul Panciu!

În anul școlar trecut, în raionul Panciu, în rîndurile tinerilor naturaliști au activat 2 800 de pionieri și școlari care au obținut rezultate frumoase. Un deosebit interes au manifestat pionierii din comunele Movilița, Pădureni, Răcoasa ș. a. Tinerii naturaliști din Pădureni au obținut, de pildă, peste 5 000 kg porumb la hectar, cei din Movilița — 23 tone cartofi la hectar, 8,5 tone roșii, 12 tone castraveți ș. a. Pionieri ca Amaricăi Vasile, Amaricăi Adrian, Bindar Costică, Andronache Vasile, Zamfir Ion și alții au crescut iepuri și porumbei; asemenea îndeletniciri au și pionierii din Străoane de Jos, Mărășești, Țifești ș. a. care cresc cîte 20 de iepuri.

(De la tovarășa **V. Pintilie**, secretar al comitetului raional U.T.M., Panciu).

ACȚIUNI PIONIEREȘTI

Ajutoare prețioase

E lucru cert, învățătura este un prieten drag al pionierilor și școlarilor de la Școala de 8 ani nr. 13 din orașul Constanța. Privind rezultatele obținute la sfîrșitul primului trimestru, îți dai seama că această afirmație își are o bază temeinică. Numărul mediilor de 7, 8, 9 și 10, în multe din cataloage, este predominant. Cît despre notele la limită, ele sînt din ce în ce mai puține. Desigur, aceste rezultate bune, obținute de grupele claselor a VII-a B, a VII-a A, a VI-a B ș. a. se datoresc, în primul rînd seriozității cu care pionierii și școlarii au privit pregătirea lor de zi cu zi, studiul individual. O contribuție însemnată la aceste succese și-au adus-o și concursurile: „Cel mai bun matematician“, „Eroul preferat“, „Cel mai bun recitator“, serile distractive, discuțiile purtate în bibliotecă cît și altele asemănătoare inițiate în detașamentele unității. Ele au avut drept scop cunoașterea mai temeinică, sau îmbogățirea unor cunoștințe căpătate la diverse materii ca: fizica, chimia, matematica, limba romînă ș.a.

Deși modul de organizare al acestor concursuri a îmbrăcat diferite forme, marea majoritate a pionierilor au participat la ele, lucru care s-a văzut, de altfel, și în mediile obținute de ei la sfîrșitul trimestrului.

PETRE VEDEA

O zi dragă

„Să chibzuim bine lucrurile, încît atunci totul să fie pus la punct“ — au hotărît pionierii Școlii de 8 ani nr. 173 din București.

Despre ce este vorba? Despre acțiunile pe care au de gînd să le desfășoare în cinstea Zilei ceferiștilor. De fapt, sarcinile au și fost împărțite pe detașamente, așa că ne-am putea chiar închipui cum va fi în această zi...

Peste tot, în școală ordinea este desăvîrșită. Camera pionierilor găzduiește încă o realizare a copiilor — o mică expoziție de desene. La panoul de onoare au fost puse de curînd fotografiile celor mai buni pionieri. Unitatea se pregătește să primească un oaspete drag, un muncitor ceferist. Și, în așteptarea acestuia, pionierii detașamentului claselor a VII-a se mai uită o dată pe textul montajului literar-muzical pregătit pentru adunare, micii școlari, primiți de curînd în rîndurile organizației de pionieri, își cercetează cravatele și chiar unii pionieri mai mari se uită îngrijorați dacă distincțiile pionierești, primite nu de mult, sînt așezate la locul cel mai potrivit.

De altă parte, un grup de pionieri și pioniere (și printre ei îi recunoaștem pe cei fruntași) se tot uită nerăbdători la ceas. Au de îndeplinit o sarcină de cinste primită din partea colectivului de conducere al unității — aceea de a merge la gară să întîmpine echipa de ceferiști a unui tren, care se întoarce din cursă. Așa că nici un minut întîrziere! Buchețelele de flori sînt pregătite, iar cuvintele calde de felicitare, de urări de noi succese în muncă, le sînt pe buze.

AL. MIHU

Indeplinind noile condiții

Pentru pionierii unității noastre distincțiile pionierești constituie un imbold în muncă, un prilej de îmbogățirea cunoștințelor, de educare a lor în spiritul dragostei față de partid, față de muncă și învățătură. Cu prilejul instruirii activului pionieresc și apoi al discuțiilor avute în cadrul grupelor, pionierii au luat cunoștință de noile instrucțiuni cu privire la acordarea distincțiilor pionierești. Din aceste discuții a reieșit dorința pionierilor de a organiza activități cît mai interesante și plăcute pentru ca aceste norme să fie trecute cu succes. In rîndurile pionierilor s-a pornit o adevărată întrecere... Astfel, detașamentul nr. 9, clasele a IV-a A, B și C pentru a îndeplini condiția referitoare la semnificația zilei de 2 Mai — Ziua tineretului, au organizat adunarea „Sub drapelul unității". In cadrul acestei adunări au vorbit despre abnegația de care dau dovadă tinerii muncitori în fabrici, uzine și pe ogoare pentru înfăptuirea mărețelor sarcini puse de partid în fața poporului nostru.

Toate acestea au fost însoțite de cîntece și recitări închinate acestui eveniment important în viața tineretului. Frumos au cîntat pionierii cîntecele „Steagul partidului", „Tineret, mîndria țării" și altele. Pe fețele pionierilor din detașament se citea bucuria și mîndria momentului : cu acest prilej au îndeplinit încă o condiție pentru a obține steluța roșie. Pe cine să amintim dintre ei, pe Leahu Alexandru, Badea Luminița, Voinea Radu, Ghioagă Gheorghe, Moroianu Adriana ? Ar trebui mult spațiu pentru a aminti numele tuturor pionierilor care au contribuit la reușita adunării.

Condiția să știe să confecționeze din lemn, pînză sau metal un obiect folositor școlii sau casei a fost primită cu bucurie de pionierii cărora li se adresa. In alegerea obiectului s-a pornit de la ceea ce era mai necesar școlii. Astfel, grupa clasei a VI-a B a confecționat un compas, grupa clasei a V-a B — indicatoare pentru hartă.

Indeplinirea acestor condiții a trezit în rîndul elevilor un mare interes. Astfel, grupa de pionieri de la clasa a VI-a B a hotărît să lucreze compasul acasă la pionierul Chișa Gheorghe. Astfel, în timpul liber cîțiva băieți lucrau cu însuflețire la terminarea compasului. După o săptămînă, compasul a fost gata și folosit la prima oră de matematică. Pentru fete, gestul băieților a constituit o surpriză plăcută. Ce mîndri s-au simțit atunci pionierii Termiș Dumitru, Chișa Gheorghe, Marinescu Gheorghe și Penciu Ion, făuritorii compasului. Pentru a ilustra ce interes a trezit introducerea acestei condiții mai relatăm un fapt. Pionierul Marinescu Gheorghe se gîndea de mult să facă un umeraș. El a găsit prin aceasta un moment cum nu se poate mai nimerit. Intr-una din zile a venit la școală cu un umeraș frumos lucrat de el.

Aceste cîteva exemple demonstrează că normele incluse se bucură de aprecierea pionierilor. Toți sînt dornici de a executa lucruri folositoare școlii sau casei. In acest mod au prilejul să înțeleagă mai bine cum se realizează bunurile materiale și, negreșit, vor ști să le păstreze cum se cuvine.

Nici fetele nu se lasă mai prejos, curînd vor da la iveală o... surpriză.

MARIA NICHIFOR
instructor superior
Școala de 8 ani nr. 11,
Constanța

BRAVO SILINȚEI !

Am auzit — și nu o dată — copii care se plîngeau că matematica e un obiect foarte greu ! Că — de asemenea — fizica este destul de aproape de matematică în privința... greutății și că, ce mai, chimia, hotărît lucru are mult prea multe formule !

Dar am întîlnit și foarte mulți copii care vorbeau cu multă bucurie — cu pasiune chiar — despre munca propriu-zisă despre învățătură.

De curînd am făcut cunoștință cu Alexandrescu Dana din clasa a VII-a B, președinta unității de pionieri de la Școala de 8 ani nr. 11 din Baia Mare. Dana este de doi ani președinta acestei unități.

— Alexandrescu Dana ? Este o plăcere s-o vezi răspunzînd la lecții. Să asculți cît de exact și cu cîtă îndemînare găsește ea rezolvările soluțiile exercițiilor și problemelor ce se lucrează în clasă. Mediile ei sînt numai de 10 !

— Ce obiecte iubești mai mult, Dana ? am întrebat-o și pe ea.

— Cel mai mult îmi place matematica, fizica și... chimia ! Îmi place mult să rezolv exerciții, pentru că, deși la aceeași lecție, exercițiile și problemele nu se aseamănă între ele. Fiecare cere o nouă soluție, se poate rezolva altfel. Asta-ți dă mulțumire și încredere că muncind perseverent poți rezolva exerciții din cele mai diferite.

Dana este o foarte bună matematiciană, cunoscută în întreaga școală, motiv pentru care vin deseori la ea copii și din alte clase. Și ea, ca și alte colege fruntașe la învățătură, le împărtășesc cu bucurie din cunoștințele lor.

De multe ori pasionații mici... matematicieni în frunte cu Dana se întîlnesc pentru a rezolva multe și diferite exerciții. Alteori, își petrec mult timp dezlegînd probleme și exerciții din Revista de Matematică-Fizică. Uneori se ajunge și la dispute serioase !... După cîte vedeți, un fel de club al micilor matematicieni !

— Spune-mi Dana, timpul vostru liber vi-l petreceți și altfel ?

— Bineînțeles ! Organizăm concursuri de patinaj artistic pe patinoarul din curtea școlii. Iar alteori, dansăm. Eu, de pildă, sînt membră a cercului de dans de la Casa pionierilor.

M-am despărțit de Alexandrescu Dana păstrîndu-i o imagine complexă : elevă foarte silitoare, bună colegă, pasionată matematiciană, iubitoare a dansului și patinajului.

OANA MAGDU

Cravatele roșii

Sînt patru colegi. Invață toți în clasa a III-a a Școlii medii nr. 1 din Pitești. Se cunosc de mult, din clasa întîi, unii chiar de mai înainte, de la grădiniță. S-au văzut, în acești trei ani, zi de zi, își cunosc bucuriile, micile necazuri. Și totuși, astăzi... astăzi este o zi care nu seamănă cu nici una de pînă acum : nici cu cea în care ai pus pentru prima dată șorțulețul, ți-ai lăsat păpușa acasă, ai luat ghiozdanul făcînd primii pași spre școală, nici cu cea în care ai învățat să faci prima literă, nici cu cea în care ai trăit bucuria primei note din viață. Toate aceste zile sînt fără îndoială importante, emoționante. Dar azi... Florile, pionierii cei mari adunați în careu, părinții, frații, învățătorii... Nu, nici vorbă : ziua aceasta este cea mai importantă.

Băloiu Ligia, Viișoreanu Adrian, Peleașă Florina, Mihăescu Răzvan — sînt patru dintre cei mai buni elevi ai clasei a III-a. Adrian are note numai de 10. Răzvan este fruntaș al cercului de artă plastică al Casei pionierilor.

Florina ajută întotdeauna pe cei care au nevoie de sprijinul ei. Și ea, ca și Ligia, Adrian și Răzvan are numai note foarte bune. A început adunarea de detașament. Intrebările pionierilor verifică felul cum s-au pregătit acești elevi. Ochii tuturor se îndreaptă spre cei patru copii care vor deveni pionieri. Tovarășa instructoare superioară Aneta Săvulescu, învățătoarea lor, le ascultă răspunsurile cu emoție și bucurie. Pentru că azi, ea încredințează acestor elevi, din partea organizației pionierești, nota cea mai mare — cinstea de a deveni purtător al cravatei roșii !

De aceea gravitatea, siguranța, emoția acestor elevi, o răsplătesc parcă pe ea, cînd își rostesc angajamentul :

...„Eu, tînăr pionier al Republicii Populare Romîne, mă angajez în fața tovarășilor mei să fiu un luptător dîrz, cinstit și curajos pentru victoria socialismului..."

E. SKIBINSKI

Cei dintr-a 3-a D

Numărul celor 22 de pionieri din această clasă s-a mărit de curînd cu încă patru. Berheci Lucreția, Constantinescu Marius, Cuculici Elena și Segal-Livadă Tatiana. Toți patru au medii numai de 9 și 10. Marius este, după cum știu toți copiii din această clasă, cel mai bun la învățătură. Iar Tatiana a ajutat mult, cu răbdare și prietenie pe Țane Mihai.

Prietenia este la loc de cinste în această clasă. Tuluș Anca, președinta detașamentului este un exemplu de prietenie și colegialitate. Ea l-a ajutat la învățătură pe Oprea Vasile și cînd, în toamnă, Tania a intrat pentru prima oară în clasa a III-a D a Școlii de 8 ani nr. 26 din București, ea a fost aceea care a primit-o cu multă căldură și prietenie.

Pionierii din această grupă vor ca și cei 14 colegi de-ai lor să învețe și să se comporte în așa fel, încît pînă la sfîrșitul anului în întreaga clasă să fie numai purtători ai cravatelor roșii.

Școala de 8 ani nr. 3 din Craiova. Clasa a VI-a. A sunat clopoțelul. Liniște ! Cîteva clipe și va începe ora. Ne-am pregătit din timp caietele, creioanele. Astăzi vom învăța o nouă lecție. Ascultăm atenți explicațiile tovarășului profesor. Nu ne scapă nici un cuvînt !

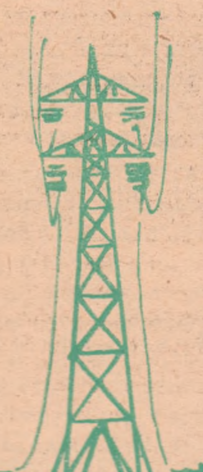
Creioanele aleargă supuse, însemnînd date, cifre.

PE UN PICIOR DE PLAI

Foaie verde micşunele

Foaie verde micşunele
S-aprinseră în sat stele.
Luminează satul tare
Cît este noaptea de mare.

Foaie verde-a murele,
S-aprinseră stelele
Pe la toate casele,
Să aibă omul lumină
Cînd se aşază la cină,
Nu fum de la luminare —
Lumină pîlpîitoare
Arde tremurînd şi moare...

— Frunză verde de gutui,
Măicuţă, din grija cui
Începură să s-aprindă
Stelele la noi în grindă?

— Începură să s-aprindă
Stelele la noi în grindă,
Fiule, din grija lui,
Dragului, partidului!

Culeasă de **VICTOR RUSU** profesor, comuna Pătule, raionul Vînju Mare.

„CA LA NOI LA DUMBRĂVIŢA"

Echipa de dansuri de la Căminul cultural „1 Mai" din Dumbrăviţa este cunoscută în raionul Paşcani — şi nu numai aici! — pentru măiestria sa. Iată-i pe tinerii colectivişti jucînd unul din dansurile lor preferate: „Ca la noi, la Dumbrăviţa". Eram în sală, la repetiţii, cînd o pionieră, Ţibulcă Didina, m-a întrebat: „Vă place cum joacă Nicolae? Este fratele meu" a zis ea cu mîndrie. Şi pe Jana, o vedeţi? a intervenit o altă pionieră, Lucreţia. „Este sora mea" — m-a lămurit ea cu aceeaşi mîndrie în priviri.

Am aflat că Didina este preşedinta unităţii de pionieri de la Şcoala de 8 ani din Dumbrăviţa. Drept care i-am spus că echipa de dansuri a colectiviştilor de la căminul cultural poate fi un sfătuitor artistic binevenit pentru pionieri. Didina a zîmbit şi mi-am dat seama că are să-mi spună ceva, o surpriză. „Tocmai aşa am şi învăţat dansurile — îmi mărturiseşte ea — dar să ştiţi, noi avem în şcoală, aş putea spune, o familie de artişti foarte, foarte bogată: şase părinţi cu zeci şi zeci de copii".

Mi-a venit să cred că este vorba de o familie în înţelesul obişnuit al cuvîntului. Nici vorbă însă de asta! Părinţii, mă lămurise Didina, pot fi numite echipele artistice pe şcoală, iar copiii — echipele artistice pe clase, căci fiecare clasă îşi are la rîndul ei corul, echipa sa de dansuri, soliştii şi recitatorii săi. Pionierii au prezentat spectacole în faţa colectiviştilor, după cursurile zootehnice, la şezători, seri literare şi cu alte numeroase prilejuri.

Aşadar, un lucru foarte bun pe care l-au realizat copiii: nu s-au mulţumit ca numai unii dintre ei să fie artişti amatori, iar ceilalţi doar să admire spectacolele; fiecare este preocupat să participe, după puteri, la pregătirea programelor artistice, să descopere noi talente.

S-ar putea spune: Cîntec, joc şi voie bună... „ca la noi, la Dumbrăviţa".

M. DIACONU

OAMENI AI ZILELOR NOASTRE

MUNCITOR ŞI POET

Deşi se numeşte Bălan, prietenul Vasile e negricios ca un african. Dar zîmbetul îi este luminos şi cald, iar lucirea ochilor săi — plină de blîndeţe. E un om înalt, domol la vorbă şi în mişcări, cum bine-i şade cuiva care mînuieşte maşini grele, ca raboteza.

Cînd l-am văzut întîia dată, la lecturile Cercului literar „G. Topîrceanu" al Uzinelor „23 August", mi-am spus: „De unde-l cunosc, de unde-l cunosc?" Ca-ntr-o ghici-ghicitoarea mea, mi-am pus memoria la-ncercare şi ea mi-a răspuns după oarecare zăbavă: „L-ai mai văzut în sala de festivităţi a uzinei, la un concurs „Cine ştie, cîştigă", unde a luat premiul excepţional, pentru că, în loc de nouă întrebări a răspuns la unsprezece".

Îl urmărisem cu bucurie cît de lesne răspunde, numai fruntea şi-o încreţea un piculeţ, căci erau, vezi bine, întrebări cam grele. „L-ai mai văzut, apoi, răspunse ca un ghiduş memoria, în 1957, pentru că fiind tu însuţi mare amator de astfel de concursuri, te aflai la unul ce se desfăşura pe scena Teatrului de vară „23 August". L-ai remarcat din nou pe el, pe muncitorul Vasile Bălan, prin seriozitatea şi promtitudinea cu care răspundea întrebărilor. Ba, fac mărturisirea că ţi-a plăcut şi felul cum se exprimă, ştiind să-ntocmească cît mai atrăgător răspunsul"; fiindcă — trebuie să vă spun, dragilor cititori — Bălan îşi smălţa spusa cu cîte o istorioară.

A treia oară cînd i-am văzut chipul expresiv, nu mă mai puteam întreba de unde-l cunosc, pentru că mă familiarizasem cu el la şezătorile cercului literar. Căci rabotorul Vasile Bălan e şi poet. De astă dată, concursul la care participa Bălan, căci tot de un concurs era vorba, era organizat de ziarul „Viaţa uzinei", pentru cel mai bun corespondent, şi unde Bălan a luat, de asemenea, premiul întîi. Colaborînd din cînd în cînd cu poezii avînd subiecte luate din uzină, Bălan scria şi articole la ziar oglindind munca din secţia sa. Aşadar, fiind unul din aceia ce activează pe vasta scenă de muncă a uzinei, el a simţit îndemnul de a povesti tovarăşilor de lucru din alte secţii cîte ceva din experienţa echipei sale.

De ce e pasionat Vasile Bălan de concursuri? — veţi întreba. S-ar putea răspunde şi astfel: pentru că viaţa lui a fost ca însăşi un fel de concurs. Ce n-a fost el înainte de eliberare? Băiat de prăvălie, a lucrat la o carieră de piatră, ba, să nu zîmbiţi, a fost şi picolo, adică ajutor de ospătar. Anii de după 23 August i-au adus muncitorului-poet bucuria de a se putea califica, devenind muncitor metalurgist, rabotor.

Avînd o asemenea experienţă, vă închipuiţi lesne că fantezia lui a căutat să afle cum se poate munci mai bine, mai cu spor şi economisind timpul de lucru. Drept care, lucrînd la o maşină de găurit şi alezat, s-a gîndit că-n loc să se piardă timp cu fixarea piesei în şuruburi s-ar putea descoperi ceva care să-nlăture această pierdere de timp. Şi a creat un dispozitiv prin care în loc de 50, acum se confecţionează 200 piese pe zi. Şi aceasta, nu e singura inovaţie a acestui muncitor harnic, care a răspuns la unsprezece în loc de nouă întrebări, la concursul sus-amintit.

...Înainte de a intra în marea hală a secţiei vagoane, te afli în faţa unor porţi uriaşe, ca din basme, din care se desfac la rîndul lor uşi pe rotile, tot ca-ntr-un basm cu zmei şi castele. Şi odată intrat în hală, tot ca-ntr-un fel de poveste dragii mei, vezi că aici se făuresc maşini mari cît să cuprindă o odaie cu mobilă cu tot — maşini pentru uzine chimice, agregate pentru hidrocentrala „16 Februarie" de pe Argeş. Şi tot aici se dichiseşte şi se pune la punct şi locomotiva electrică Diesel, căreia muncitorii de aici în spun „bijuteria albastră". Entuziasmat şi Bălan de cîte lucruri minunate pot săvîrşi fraţii săi de muncă, muncitorul-poet a căutat cuvintele şi imaginile cele mai potrivite, spre a exprima admiraţia faţă de strădania lor şi i-a închinat locomotivei următoarele versuri:

Născută-n plămadă de zgură
Călită în flăcări şi fum,
Venera-i sau altă făptură?
Se-ntrece cu timpul la drum.
Ne poartă mîndria în vintre
Şi fala uzinii-o arată,
Cum văile poartă un cîntec
De-o voce frumoasă-intonată.
Pecetea i-a dat-o forjorul
Cu basul ciocanului viu
Iar truda ce-o puse minerul,
E-nscrisă pe trupu-i mlădiu.

Poate pînă apar aceste însemnări, Vasile Bălan, va desăvîrşi poezia dedicată bijuteriei albastre a Uzinelor „23 August". Ne-am îngăduit a i-o lua în prima formă, pentru a înfăţişa astfel o imagine grăitoare a poetului muncitor.

CAMIL BALTAZAR

ORCHESTRA DIN... BUZUNAR

Cu capul plecat puţin într-o parte, ascultă încîntat, urcă pe cărăruia albă ce duce spre crestele de piatră. Şi din urmă, alţi pionieri îl urmează, la fel de bine dispuşi. Căci, deşi urcuşul e greu, nu-i puţin lucru să te urmeze în singurătatea pădurilor, în excursie, o întreagă orchestră. Şi aceasta, adunată într-un singur... buzunar.

—Cum asta?! veţi spune.

— Foarte bine! „Orchestra" nu-i altcineva decît un micuţ aparat de radio cu tranzistori, de buzunar. Ca acesta!...

Şi fiindcă interlocutorul nostru, Constantin Faur, inginer şef la Uzinele „Electronica", e gata să vă satisfacă curiozitatea, să-l rugăm să ne răspundă.

— E vorba despre noul tip de aparat de radio, cu tranzistori, construit la noi în uzină. După cum vedeţi, e de mărimea unei tabachere. Are carcasa albă, din masă plastică, iar în faţă — o placă de aluminiu, nichelată. Funcţionează cu o baterie mică, cît un degetar. Este prevăzut şi cu o cască, pe care s-o foloseşti cînd te afli, bunăoară, în tren. Ca să nu deranjezi pe cei din jur...

— Cam ce greutate are aparatul?

— O sută nouăzeci de grame. Poate fi folosit şi în cameră, fiind prevăzut cu un suport; dar fiind atît de mic şi uşor, este, mai ales, aparatul de radio ideal care ne poate însoţi oriunde în excursiile noastre la munte sau la mare.

AL. DINU IFRIM

Cîteva din tipurile de aparate de radio construite la Uzinele „Electronica" din Capitală.

In cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei

ZILELE TRECUTE, după terminarea schimbului, oțelarii și laminatorii de la Uzinele „Republica" din Capitală s-au adunat să țină sfat: cum să întîmpine marea sărbătoare de la 23 August. Rînd pe rînd, în cuvinte simple dar izvorîte din adîncul inimii, cu competență și răspundere profesională, oamenii și-au spus părerea. Sabin Cristea, responsabilul unei brigăzi, își deapănă gîndurile. Am cercetat cu atenție posibilitățile din secție și am ajuns la concluzia că noi, brigada, putem să realizăm peste sarcinile de plan 361 tone țeavă. A urmat la cuvînt Nicolae Chirnoagă, tot responsabil de brigadă, precum și alți muncitori și tehnicieni.

Din sutele de angajamente individuale se încheagă, într-un singur mănunchi, marele angajament colectiv, angajamentul întregii uzine: să producă peste plan 2 000 tone țevi finite, să sporească productivitatea muncii cu 2 la sută față de sarcina de plan, să realizeze economii la prețul de cost, peste sarcinile de plan, în valoare de 1 milion lei, iar beneficii, tot 1 milion de lei.

CÎTEVA ZILE MAI TÎRZIU, *într-un alt colț al Bucureștiului, s-au adunat la sfat constructorii* întreprinderii de construcții și montaje nr. 5. *Și ei vor să întîmpine ziua de 23 August cu succese cît mai importante în muncă. Vor să ridice cît mai multe blocuri frumoase, elegante și la un preț de cost cît mai redus. După ce s-au sfătuit, constructorii au hotărît, printre altele, ca pînă la 23 August* să realizeze planul de producție pe primele 8 luni ale anului cu 15 zile mai devreme, să termine și să dea în folosință cu 15 zile înainte de termen 1 060 de apartamente, 39 săli de clasă, să economisească 80 mc material lemnos, 75 tone oțel-beton, 75 tone ciment și 150 000 de cărămizi.

---

105 ANI DE LA UNIREA PRINCIPATELOR

ACUM UN VEAC ȘI MAI BINE...

Actul de la 24 ianuarie 1859, operă a poporului nostru, n-a fost o simplă alegere de domn, ci o etapă esențială pe drumul unității naționale, a cărei desăvîrșire avea să se înfăptuiască în 1918 prin unirea Transilvaniei cu Rominia.

Că a fost o operă a poporului, a maselor de tîrgoveți, meseriași și țărani, o atestă documentele vremii. Supuse unei exploatări seculare crunte din partea boierimii, păturile largi de țărani au îmbrățișat cu căldură cauza unirii, legînd de săvîrșirea acestui act visurile sale cele mai scumpe: scăparea de sub jugul boieresc, de sub stăpînirea otomană, redobîndirea pămîntului strămoșesc ș.a. Intr-o jalbă adresată divanului ad-hoc moldovenesc de către țăranii printre care se afla și moș Ion Roată, se spunea: „...Apoi suspinul, durerea noastră de toate zilele, dorința cea mai mare este căderea boierescului... Voim să ne scăpăm, să ne răscumpărăm din robia în care sîntem... Să fim numai ai țării și să **avem și noi o țară...**" Și păturile sărace ale orașelor au manifestat deosebit de activ în realizarea unirii; într-un act încheiat la o adunare din iunie 1856 de locuitorii Bacăului, se spunea: „venind vremea de a vorbi și noi pentru binele țării noastre și a ne arăta dorințele unui viitor mai bun... toți ne-am hotărît într-un suflet pentru Unirea Principatelor... **Dorim această unire din tot sufletul și o întărim**".

După ce la 5 ianuarie Alexandru Ion Cuza a fost ales domn în Moldova, urma ca el să fie ales domn și în Țara Romînească; aici însă, la București, în Adunarea Electivă pătrunsese o majoritate reacționară, care amenința să compromită actul unirii, dacă acțiunile reacțiunii n-ar fi fost stăvilite de mulțimea săracă a Bucureștilor. In zilele de 22—24 ianuarie 1859, 30 000 de bucureșteni și țărani din împrejurimi au înconjurat clădirea din Dealul Mitropoliei „ca o mare vie, ale cărei valuri abia se puteau mișca și care amenințau să năvălească pe uși și pe ferestre în cameră ca să-și susțină drepturile și principiul său" — relata un contemporan. Numai așa se face că A. I. Cuza a fost ales domn și la București.

Unirea principatelor romîne la 24 ianuarie 1859 a pus temelia statului romîn modern și a creat premisele pentru cucerirea independenței naționale

ȘTEFAN BANEASA

Biblioteca centrală de stat a organizat în Capitală o filială situată pe str. Avram Iancu nr. 8. Ea stă la dispoziția tuturor copiilor și tinerilor din Capitală, pînă la vîrsta de 18 ani. Biblioteca are un fond de 24 000 volume, cărți de beletristică, știință, tehnică, artă, sport.

UN RASPUNS PE SAPTAMINA

ÎNVAȚĂ DE LA COLECTIV

Pentru că un pionier din regiunea Oltenia mi-a scris despre activitatea unui cerc literar înființat de curînd, mă simt îndemnat să vă povestesc o întîmplare prilejuită de o vizită a mea într-un asemenea cerc.

Fusesem invitat să particip la o ședință a cercului și să dau, pe măsura putințelor mele, cîteva sfaturi. Zis și făcut. M-am prezentat la ora fixată. Erau de față vreo 9 băieți și fete. Unii dintre ei scriseseră poezii sau scurte bucăți de proză și le aduseseră aici ca să fie citite în colectiv și analizate.

Am ascultat trei poezii și două povestiri destul de frumoase, deși nu lipsite de greșeli și stîngăcii. Luînd cuvîntul, membrii cercului au arătat calitățile și defectele lucrărilor prezentate. Autorii ascultau atenți, ba unii își notau în caiete observațiile. Am încercat și eu să le dau unele sfaturi pe care le-au primit cu mare înțelegere.

Dar la urmă i-a venit rîndul la lectură unui băiat mai mărișor, cu părul negru ca pana corbului, cu ochelari și cu un fel de a vorbi cam pretențios, cu îngîmfare. În cursul ședinței acest băiat fusese cel mai nemilos critic și nu-i plăcuse nici una din lucrările tovarășilor săi.

Acum se prezenta în sfîrșit cu propria sa poezie. L-am rugat să o mai citească odată, pentru că din prima lectură nu înțelesesem nimic. A citit și a doua oară. Nici de data aceasta n-am înțeles ce vrea să spună. De altfel nimeni dintre cei prezenți nu putu pricepe acele versuri. Erau pline de cuvinte fără rost, dar sunătoare, culese parcă fără noimă, numai ca să se arate cît de „deștept" e autorul. Poezia nu avea nici o idee clară, dar era îmbrăcată ca un clovn de circ care îl joacă pe un valet de modă veche, plin de fireturi și zorzoane.

Atunci, cum era și firesc, s-au ridicat pe rînd membrii cercului și au criticat poezia, avînd grijă să păstreze un ton tovărășesc și căutînd să-l convingă pe autor că drumul pe care merge (erau cunoscute și alte producții ale sale, la fel de nereușite) e un drum greșit. Dar spre mirarea mea, băiatul cu pricina nici gînd nu avea să primească vreo critică. Îi repezea pe vorbitori cam așa:

— Parcă tu faci mai bine?! Sau se umfla în pene și rostea cu ciudă:

— Habar n-ai!

Pînă la urmă el — care îi criticase pe toți și adeseori pe nedrept — s-a făcut roșu ca racul și, plin de dispreț, a făcut-o pe mutul pînă la sfîrșitul ședinței. Apoi, nici măcar n-a salutat pe nimeni, plecînd cel dintîi, îmbufnat și superior.

Aceasta e întîmplarea la care am asistat și pe care v-am povestit-o ca să învățați cum e bine să te comporți în fața criticii tovarășilor tăi. Cine se împopoțonează cu pene de păun trebuie făcut să înțeleagă că un om la locul lui stimează părerile altora, dacă sînt juste, caută să învețe de la colectiv. Numai astfel poți urca din treaptă în treaptă pe cele mai înalte culmi în orice domeniu de activitate.

EUGEN FRUNZĂ

PREZENȚE ROMÎNEȘTI PESTE HOTARE

Succesele ansamblului „Perinița"

Ansamblul „Perinița" al Sfatului popular al Capitalei și-a încheiat cu succes turneul întreprins în R. D. Vietnam. Artiștii romîni au dat opt spectacole într-o serie de orașe din R. D. Vietnam, majoritatea în aer liber. Peste 54 000 de spectatori au aplaudat cu entuziasm evoluția ansamblului. Multe din cîntecele și dansurile populare prezentate au fost bisate.

La 20 ianuarie, în Sala Congreselor din Hanoi, a avut loc solemnitatea decorării ansamblului „Perinița" cu Ordinul Muncii clasa I al R. D. Vietnam, pentru contribuția adusă la întărirea prieteniei dintre cele două popoare.

Lecții despre R. P. Romînă la Planetariul din Praga

La Planetariul din Praga a avut loc prima lecție despre R. P. Romînă, din ciclul „Să cunoaștem țările prietene". Au participat numeroși elevi și profesori din capitala cehoslovacă. Ei au urmărit cu interes atît expunerea despre bogățiile naturale și dezvoltarea economică a R.P.R., cît și filmele documentare romînești „Aurul verde" și „Grădină pe cinci continente".

După alte două lecții, pe tema „Călătoriile pe drumurile R.P.R." și o lecție avînd ca titlu „Cu trenul de la Oradea la Marea Neagră", la încheierea ciclului, auditorii vor face compoziții literare despre R.P.R., care vor fi apoi expuse în holul Planetariului.

Itinerar BULGAR

NOTE DE CĂLĂTORIE II

NUMAI NOTE BUNE

Tot la Iambol i-am cunoscut pe pionierii clasei a III-a A de la Școala „Prof. Noicov". Școala e veche, dar în curte, în spatele vechii clădiri, se naște, sub mîinile meștere ale zidarilor, o clădire nouă, modernă.

Detașamentul clasei a III-a A e constituit abia de cîteva săptămîni, dar deși mici, ei știu de pe acum multe din cele necesare unui pionier. Îi ascult cum cîntă, cu vocile lor subțiri, emoționate. Apoi mă întreabă cum activează pionierii romîni, cum se străduiesc ei să învețe tot mai bine...

— Dar voi, voi cum învățați? — îi întreb.

— Noi... — se ridică Galina Petrova Djencova, o pionieră micuță, foarte bună la învățătură. Noi — continuă ea — învățăm bine, nimeni din detașament n-a luat vreo notă de 2. (Nota 2 la ei e un fel de 4 la noi).

Ochii tuturor zîmbesc veseli. Apoi copiii îmi povestesc că la școala lor au învățat mulți oameni de seamă: muncitori înaintați, doctori, actori, ingineri... Prietenul detașamentului lor e Miroslav Mindev, (un cunoscut actor bulgar, laureat al premiului „Dimitrov") și el fost elev al școlii.

La plecare, îi întreb pe cîțiva ce vor să devină cînd vor fi mari; Radostinca Toneva — farmacistă, iar colegul ei de bancă — miner.

PE MALUL MĂRII

Burgasul — port important la Marea Neagră. De la fereastra hotelului se văd cîteva vase sovietice, grecești, unul german... În față, departe, se profilează o insulă transformată în trecut de burghezo-moșierimea bulgară în închisoare pentru cei mai buni fii ai poporului — comuniștii. Astăzi insula-închisoare a devenit muzeu.

Vis-a-vis, peste apă, se văd construcțiile Malului însorit („Slăncev Briag"). Vizităm Malul însorit în treacăt, apoi mașina ne poartă către sud, la noul și marele Combinat petrochimic „Burgas". De la distanță, în întunericul ce s-a lăsat, strălucesc în multe culori licuricii electrici de pe instalații și se zăresc, luminînd puternic, focurile gazelor de la gura coșurilor.

Muncitorii ne întîmpină prietenește, ne explică amabili că numai parțial combinatul a intrat în funcțiune și că la construirea lui se mai lucrează încă.

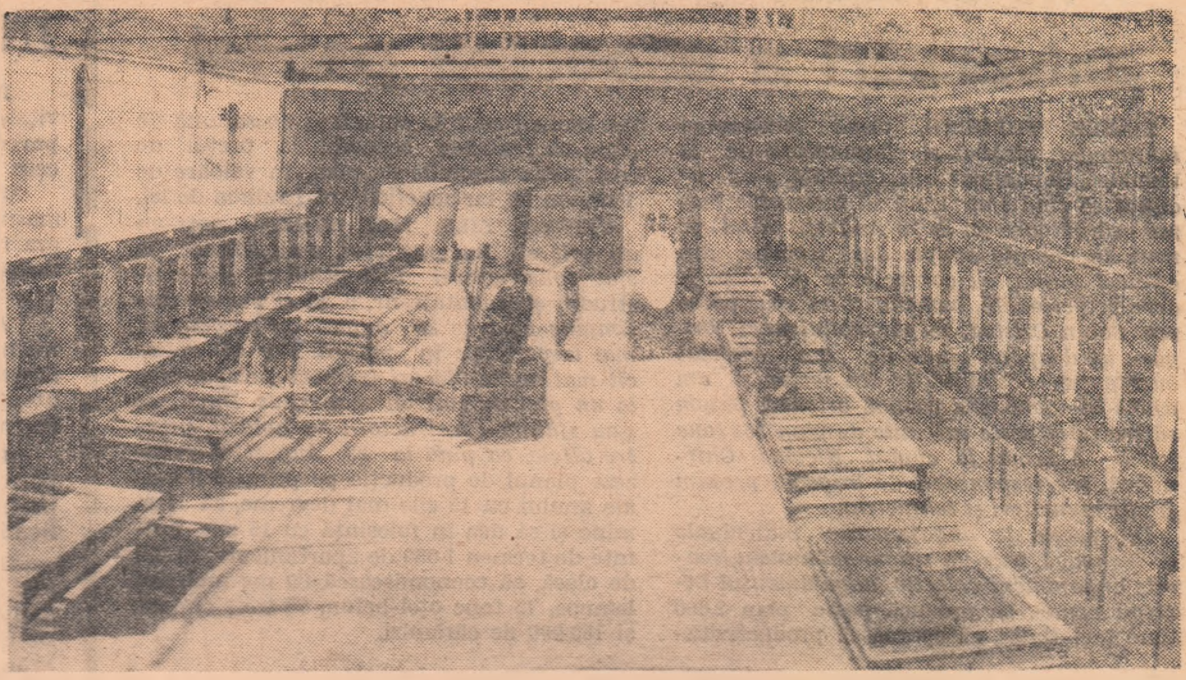
La pupitrele automate de comandă, tehnicienii de serviciu reglementează atenți procesele chimice pe care le suferă petrolul străbătînd prin uriașii șerpi de oțel — instalațiile moderne.

La plecare, strîngem prietenește mîinile puternice ale muncitorilor care ne-au condus, le urăm noi succese în opera măreață a harnicului și talentatului popor bulgar de construire a unui viitor fericit.

ȘTEFAN ZAIDES

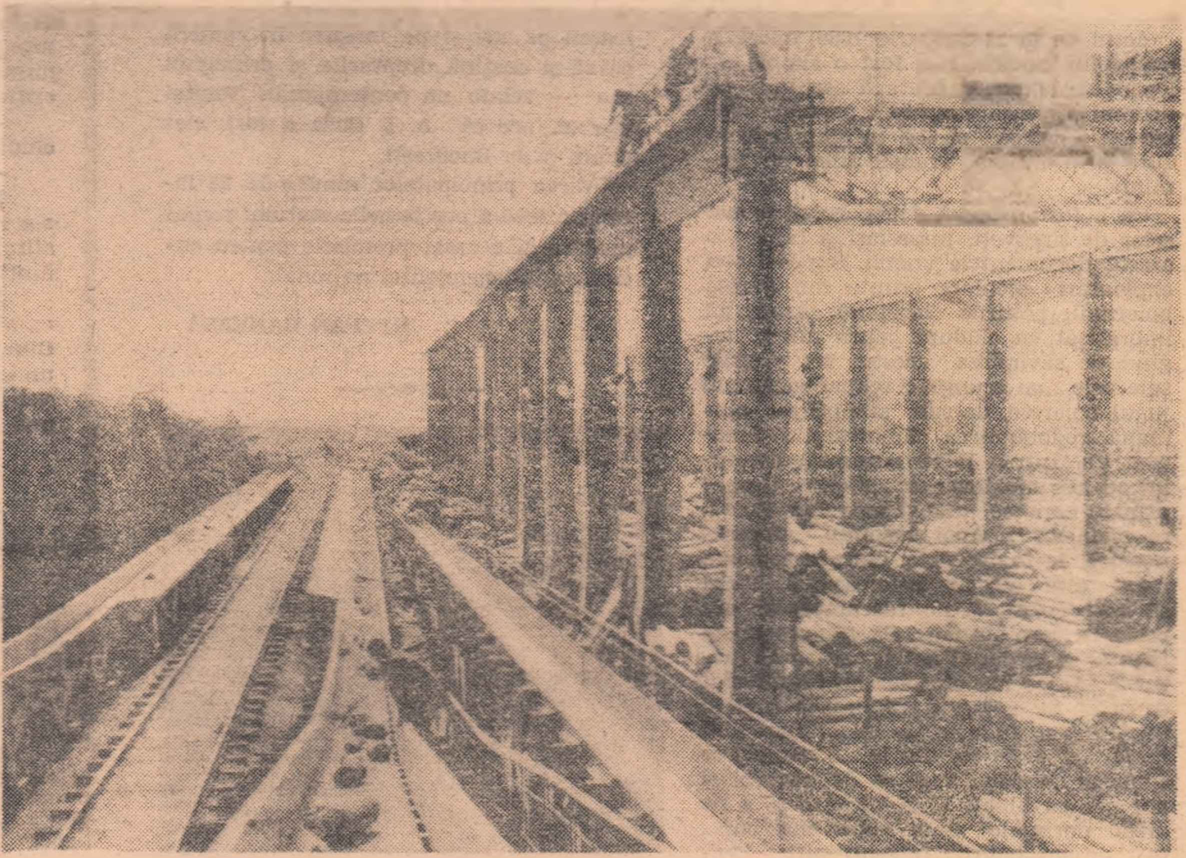
Vă prezentăm: COMBINATUL DE INDUSTRIALIZARE A LEMNULUI DIN SUCEAVA

Prelucrarea lemnului, industrializarea și valorificarea lui superioară, sarcină pe care a pus-o partidul în fața industriei noastre forestiere, se face astăzi în fabricile și combinatele forestiere de pe întreg cuprinsul țării. Una dintre cele mai moderne întreprinderi de acest fel este și Combinatul pentru industrializarea lemnului de la Suceava.

Combinatul pentru industrializarea lemnului de la Suceava. Una din modernele hale ale fabricii de mobilă.

Buștenii sînt aduși pe benzi transportoare la secția tocătorie.

La marginea orașului Suceava, peste drum de combinatul de celuloză și hîrtie, se află halele impunătoare ale combinatului de industrializare a lemnului. Construit în anul 1960, utilat cu mașini și instalații de mare tehnicitate, combinatul reprezintă încă una din marile realizări obținute de regimul nostru pe drumul desăvîrșirii construirii socialismului.

În acest mare combinat lemnul este transformat în foi de placaj, în mobilă, binale (materiale lemnoase care se utilizează în construcții) sau plăci fibrolemnoase. Dar pentru a înțelege drumul lung pe care-l parcurge lemnul pînă cînd se transformă în diferite obiecte finite și semifinite, să mergem împreună să vizităm cele patru fabrici ale combinatului.

Ne aflăm acum în **fabrica de placaj**. Aici vedem cum buștenii de fag (care reprezintă materia primă a fabricii) după ce suferă o serie de transformări sînt secționați de ferăstraie mecanice și derulați sub formă de suluri subțiri. Așa se obține furnirul care este tăiat, sortat și uscat în uscătoare speciale. Furnirul este aranjat în pachete, tratat cu lianți în instalații speciale și apoi presat. Presarea se face la prese hidraulice. Așa se obține placajul care este apoi chituit, șlefuit, sortat și trimis la magazia de expediții. Manipularea și încărcarea pachetelor de placaj se face cu ajutorul autostivuitoarelor electrice.

Placajul de la C.I.L. Suceava are indici tehnici și calitativi ridicați și este apreciat de consumatorii din țară și străinătate.

Am trecut acum într-o altă hală. Aici se află **fabrica de mobilă**. Rămîi uimit de diversitatea mașinilor care transformă lemnul în mobilă frumoasă și elegantă. Freza și ferăstrăul circular, ciocanul pneumatic și presa hidraulică sînt prietenii buni ai muncitorilor de la fabrica de mobilă. 10 000 de garnituri de mobilă sînt produse anual aici.

Materia primă utilizată este cheresteaua de fag și de rășinoase, furnirele de nuc, fag, paltin etc., iar materiale mai importante pentru finisajul produselor — lacuri poliesterice, nitrolac etc.

Am ajuns cu vizita noastră și în **fabrica de binale**. Aici se produc uși și ferestre de diferite forme și dimensiuni. Ele sînt expediate șantierelor de construcții din toată țara.

Cheresteaua uscată în camerele de uscare este prelucrată de ferăstraiele circulare, pendulare și alte agregate de mare productivitate care le transformă în ferestre, uși și alte accesorii atît de necesare noilor construcții.

In cea de a patra fabrică a combinatului se produc **plăcile fibrolemnoase**, așa-zisele P.F.L. Aici ca materie primă sînt folosite deșeurile de la celelalte trei fabrici. Tocate și supuse unui complicat proces chimic, aceste deșeuri se transformă în plăci fibrolemnoase, dure sau poroase, care sînt folosite în construcțiile de locuințe, la fabricarea mobilei, a vagoanelor de cale ferată, a autobuzelor și în numeroase alte întrebuințări.

După cum a-ți văzut, fabricile combinatului își asigură una alteia materia primă. Fabrica de placaj și cea de plăci fibrolemnoase asigură produse semifinite fabricii de mobilă, care la rîndul ei, împreună cu fabrica de binale și cea de placaj, asigură materia primă (deșeuri lemnoase) fabricii de plăci fibrolemnoase.

M. NEGREA

DAVID EMMANUEL 1854—1941

UN MARE MATEMATICIAN

La 31 ianuarie se împlinesc 110 ani de la nașterea lui David Emmanuel — celebru matematician, mîndrie a științei romînești.

Născut în anul 1854 la Ploiești, în familia modestă a unui tîmplar cu șase copii, David Emmanuel, acela care avea să devină una dintre figurile cele mai luminoase ale culturii noastre, a absolvit cursul primar și cel mediu după multe greutăți. Pe David Emmanuel îl interesa studiul matematicii. Organizarea învățămîntului în acea perioadă era șubredă, oficialitățile burgheze nu se interesau de luminarea poporului. Nu existau manuale și nici profesori pricepuți de matematică. Prin propriile lui forțe, David Emmanuel își însușește cunoștințe de matematică, muncind în același timp, dînd lecții, meditații. Cu banii strînși din munca sa, David Emmanuel pleacă pentru studii de specializare la Paris. Aici, timp de 6 ani cît a urmat facultatea și specializarea, el continuă să se întrețină dînd lecții de matematică. În toată această perioadă a trăit în mizerie, într-o umilă mansardă, economisind din ce cîștiga de pe urma lecțiilor pentru a putea trimite cîte ceva și bătrînilor lui părinți nevoiași. Timp de 6 ani, David Emmanuel nu și-a văzut patria și părinții, lipsindu-i banii pentru o asemenea călătorie. Dar dragostea pentru studiu și perseverența care l-au caracterizat pe David Emmanuel l-au făcut să nu descurajeze. Concomitent cu licența de matematici, el obține și licența în fizică, iar apoi, în iulie 1879, susține la Sorbona, cu mari succese, teza de doctorat în științele matematice, fiind apreciat de comisia de savanți în fața cărora a susținut-o.

Lucrarea de doctorat a tînărului David Emmanuel a fost publicată la Paris, atrăgînd atenția asupra calităților excepționale ale tînărului romîn, care obținuse rezultate importante în unul din cele mai grele și actuale capitole — în acea perioadă — ale analizei matematice.

Iubindu-și patria, David Emmanuel a refuzat posturile propuse care l-ar fi obligat să se stabilească definitiv în Franța, și se întoarce în țară din dorința de a-și pune cunoștințele în slujba patriei sale. În acel timp, în țara noastră învățămîntul superior al matematicii era ca și inexistent. Prin activitatea lui didactică și științifică David Emmanuel a introdus matematicile superioare în învățămîntul universitar și tehnic din țara noastră și a făurit cadrele necesare dezvoltării învățămîntului și științei matematice. Minunat dascăl și pedagog, el și-a cîștigat cea mai adîncă admirație și prețuire printre cele 49 de serii de studenți pe care le-a pregătit el de-a lungul a 50 de ani de muncă didactică. Din rîndurile lor au ieșit numeroși savanți matematicieni care au făcut fală țării noastre.

Printre savanții cu care se mîndrește știința și gîndirea noastră națională se numără și David Emmanuel, întemeietorul școlii matematice romînești. În întreaga lui activitate pedagogică și științifică, David Emmanuel a fost condus de un adînc patriotism, de o puternică dragoste pentru poporul din care făcea parte

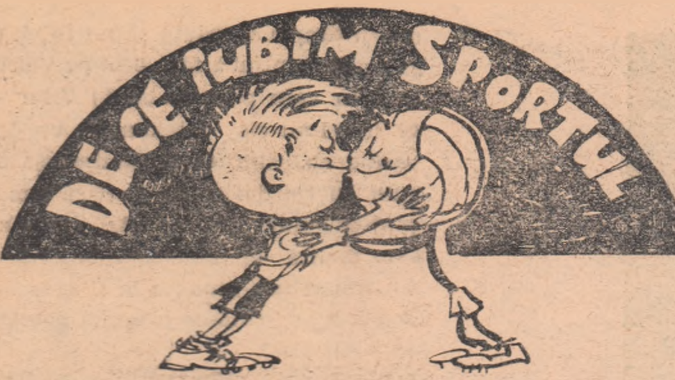
ALBU RODICA

FĂRĂ CUVINTE...

ADRIAN MÎNTULESCU

SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ●

Dragi cititori, reporterul nostru sportiv vă relatează o interesantă discuție despre sport și... „binefacerile" lui, o discuție avută nu de mult în sala de sport a Școlii medii nr. 1 din Medgidia, cu reprezentanții echipelor reprezentative ale școlii.

Reporterul sportiv: Aș dori să-mi spuneți, dat fiind faptul că sînteți cu toții prieteni ai sportului, ce va făcut să-l îndrăgiți?

Tentu Mircea, clasa a VI-a D: Prima cunoștință cu sportul am făcut-o cînd eram în clasa a II-a, prin intermediul gimnasticii de înviorare. La început nu mă atrăgea de loc. Cînd am văzut însă că după cîteva exerciții de gimnastică, devin mai vesel, capăt o poftă de lucru mai mare, am început s-o practic cu regularitate.

Reporterul sportiv: La ce mai poate ajuta practicarea gimnasticii?

Șimian Genoveva, clasa a VII-a B: Cînd aveam vreo 7 ani, eram plăpîndă, firavă. Aveam chiar și o fire bolnăvicioasă. Acum însă foarte rar cînd se prinde de mine vreun guturai. Sănătatea e aproape de fier, iar dezvoltarea mea fizică, destul de armonioasă. Secretul se află în orele zilnice de gimnastică, de acasă, sau de la sala de sport unde am la dispoziție tot felul de aparate.

Reporterul sportiv: În școala voastră sînt mult îndrăgite jocurile de echipă: handbalul în 7, voleiul, fotbalul. Cu ce contribuie ele la dezvoltarea voastră?

Petricală Valentin clasa a VI-a C: În afara faptului că alături de gimnastică, înot, sau sporturile de iarnă (îndrăgite, de asemenea, de noi) ele contribuie la dezvoltarea unor calități fizice: îndemînarea, rezistența, ele ne ajută și la dezvoltarea unor calități morale: stăpînirea de sine, spirit de echipă, colegialitatea. Astfel de calități ne-au ajutat pe noi în obținerea multor locuri I la concursurile organizate pe raion.

Reporterul sportiv: Și pentru că pauza e pe sfîrșite, un singur lucru ne-ar mai interesa: e o condiție esențială ca un iubitor al sportului să fie și... fruntaș la învățătură?

Paraschiv Elena, clasa a VII-a C: Da. La noi toți membrii echipelor reprezentative au note de la 7 în sus. De altfel nici nu s-ar putea altfel. Știm cu toții să ne organizăm timpul, să îmbinăm în mod armonios sportul cu învățătura.

TEODOR CRISTIAN

CE FAC FOTBALIȘTII IARNA?

Răspunde: Traian Ionescu, antrenorul cunoscutei echipe bucureștene „Dinamo"

— Conform sistemului de organizare a campionatului nostru de fotbal, cele trei luni de iarnă corespund pauzei dintre cele două faze principale ale campionatului: turul și returul. În acest timp competițiile oficiale sînt întrerupte, iar fotbaliștii...

— ...Intră în vacanță?

— Propriu-zis nu e vorba de vacanță. După ce se face analiza comportării echipei în tur, ei primesc un scurt concediu de odihnă. Iar apoi sînt reluate pregătirile, în vederea celei de a doua faze — care, de altfel, este și faza hotărîtoare a campionatului — returul.

— Cum sînt organizate pregătirile la echipa pe care o antrenați și pe ce sînt ele axate?

— În prezent echipa noastră este împărțită în două: o parte se antrenează în cadrul lotului olimpic la Brașov, iar cealaltă — în București. Luna aceasta ne-am axat atenția în special pe pregătirea fizică generală, pe mărirea rezistenței, a vitezei, a îndemînării. În acest scop s-au organizat alergări de viteză, crosuri, antrenamente cu haltere, jocuri de echipă ș.a. Programul a fost mai puțin încărcat, urmînd să-l intensificăm spre a doua jumătate a lunii februarie cînd, bineînțeles, vom începe și antrenamentele cu mingea.

— Cînd veți susține primele meciuri oficiale?

— Intrarea în sezonul competițiilor oficiale o vom face la 1 martie în „Cupa R.P.R.". Pe 8 martie vom juca în meci restanță cu „Rapid", iar pe 15 martie vom avea de susținut primul meci din retur, la care sper că vom continua același drum pe care am pornit în tur.

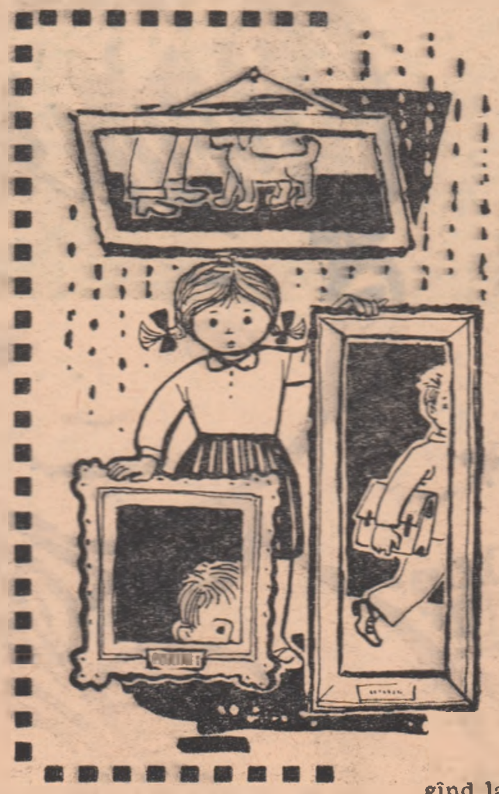
— Nu ne rămîne decît să vă dorim succes, și din nou titlul de campioni!

RADU BOGDAN

Adeverință de primire

De ce nu cu Post Scriptum?

Grozav ce-aș dori ca unii corespondenți — nu puțini — să-și mai înmoaie odată tocul în cerneală înainte de a-și încheia corespondența! De pildă, Florica Sporea din Ciclova Romînă... Doar două-trei propoziții să mai fi adăugat la faptul — unicul fapt — cuprins în rîndurile sale: **doi frați, doi președinți de detașament.** Florica se mulțumește însă ca sub acest titlu să ne împărtășească numele celor doi frați-președinți (Ion și Lucia) și să precizeze — e unica precizare — că: **„sînt elevii cei mai buni din clasă și cu comportări frumoase".** Aș fi vrut ca tocmai în această privință condeiul ei să zăbovească mai mult pe hîrtie, să fie mai puțin zgîrcit cu amănuntele. Ea ne comunică un fapt și... atît! E ca și cum am face cunoștința celor doi la lumina unui băț de chibrit. (Și cînd te gîndești că orice corespondent are în chiar mîna cu care ne scrie, un proiector!). Vedeți? O corespondență de felul acesta îți ațîță interesul mai mult prin ceea ce omite decît prin ceea ce cuprinde. Și e păcat. Îmi stau pe buze zeci de întrebări în legătură cu cei doi. Și totuși voi pune o singură întrebare corespondentei: **de ce din zecile de fapte ce se petrec în jurul tău ai simțit imboldul să te oprești tocmai la acesta?** Parcă ți-aud răspunsul: „Pentru că e un fapt destul de rar... Ceva asemănător cu „Doi frați — doi căpitani de vapor" sau „Doi frați — doi campioni" etc. Și, poate la vorbă nefiind la fel de zgîrcită, ai adăuga: **„și pentru că mi se pare ceva frumos: o familie de președinți..."** O și spui, cu alte cuvinte, chiar în corespondența ta: „Exemplul lor este demn de urmat de toți pionierii". Îngăduie-mi acum să continui dialogul.

— Și dacă nu toți pionierii au frați?

— Imposibil. Nu există pionier fără frați și surori. Legînd la gît cravata roșie el dobîndește dintr-o dată sute de mii de tovarăși, adică de frați. Succesele lor te bucură, eșecurile — te întristează, dar ești mîndru că faci parte dintr-o asemenea familie și aceasta provine din aceea că bucuriile sînt nesecate, că fiecare ne străduim să facem cinste acestei familii. Muncind și comportîndu-se pionierește cei doi frați, Lucia și Ion, n-o fac doar pentru propria lor familie alcătuită din mamă, tată și bunici, ci pentru marea familie pionierească. Firește, asta liniștește și propria lor familie. Dar ei n-au judecat așa: „o să facem totul pentru a fi președinți de detașament ca să se bucure tăticu". **Cei doi acționează, e absolut sigur, în primul rînd din conștiința că fiind pionieri și-au asumat obligația să se comporte PRETUTINDENI și ORICÎND în așa fel încît să sporească cinstea și prestigiul marii familii pionierești.** Desigur, se bucură și cei de acasă. Se bucură cu aceeași bucurie ce i-a năpădit cînd celor doi li s-a legat pe rînd cravata roșie la gît, cînd i-au văzut plantînd puieți sau la prima serbare, obținînd note bune sau ajutîndu-și tovarășii.

Frații sînt fericiți, desigur, dar nu numai pentru bucuria celor doi părinți, ci pentru că nu dezmint încrederea sutelor de mii de tovarăși. Că Ion și Lucia Cotoară sînt frați adevărați, de sînge, face acest lucru mai clar, mai izbitor, și de aceea am ales acest fapt pentru corespondența mea. Ei însă seamănă, de parcă ar fi frați, cu mii și mii de pionieri, crescuți de partid.. Ei seamănă, de parcă ar fi frați, cu sutele de pionieri din Ciclova Romînă, de pildă, cu zecile de pionieri din clasa mea, a VI-a...

Care sînt trăsăturile lor personale? Prin ce se disting? E adevărat, în privința aceasta am fost cam zgîrcită în corespondența mea. Puteam adăuga un post scriptum.

— Pe data viitoare...

P. S. Sînt și alte scrisori, am spus, care se încheie prea rapid. Simți nevoia să mai afli cîte ceva, dar ți se oferă... adresa. Simți nevoia să afli amănunte, păreri, atitudini și în loc de asta ți se spune... la revedere. Păcat. De exemplu, în legătură cu scrisoarea pionierei Știr Elena din satul Dealul Perjului, raionul Bacău, simți în mod categoric nevoia unei lămuriri suplimentare. Ea scrie: „Eu sînt președintă de detașament. Eu sînt cea mai bună din clasă și pe lîngă că sînt bună, ajut și pe colegele mele... și mai sînt și altii".

Ei bine, nu simțiți nevoia să-i puneți o întrebare? Una singură? Eu — da... Iat-o: „Cum îi ajută pe lăudăroși și pe îngîmfați?" Vedeți? Se simte nevoia unei reveniri. Eventual a unui post-scriptum...

MIRCEA SÎNTIMBREANU

BICĂ

Povestire de CONSTANȚA NICULESCU

Cu uniforma de școlar se obișnui repede Bică. Și cu ghiozdanul doldora de cărți și caiete care-i sălta țanțoș în spate cînd trecea pe ulițele satului. Mai greu mergea cu școala, cu lecțiile. Cum făcea, cum dregea, dimineața tot tîrziu ajungea Pe urmă, cum se așeza în bancă să-și pregătească cele trebuitoare lecțiilor, ba îi cădea penarul, ba i se rostogolea creionul, de trebuia să meargă de-a bușelea pe sub tot șirul de bănci Și asta n-ar fi fost totul Dar cîrligele acelea nesuferite nu-i ieșeau și pace. Încerca, ștergea, rupea foile pînă se plictisea. Și a doua zi ori deschidea caietul cu foile albe ca zăpada, ori...

— Ce-i acesta, Bică ? Caietul de desen ?

— Să vedeți matale, tovarășă învățătoare

— Să vedeți dumneavoastră — îl corectă învățătoarea.

— Da, dumneavoastră, adică eu, nu mi-au ieșit semnele, cîrligele... Și atunci am zis să fac totuși ceva. Chiar ceva mai greu. Și am desenat o capră

Toată clasa rîdea pe înfundate, dar învățătoarea i-a potolit repede.

— Uite ce este, Bică : la școală nu face fiecare ce vrea și ce-i trece prin cap. Mîine să-ți pregătești lecțiile ca toți copiii Și, pentru că ai rămas în urma celorlalți colegi, o să trec azi pe la voi, pe-acasă, să vorbesc cu tatăl tău, să te mai ajute și el puțin

Asta i se părea lui Bică o adevărată rușine Să știe taică-său că nu învață bine ? Se înroși tot și nici el nu-și dădu seama cînd începu să se bîlbîie

— Să vedeți matale, tovarășă, adică dumneavoastră, adică noi avem acasă un dulău mare și rău care mușcă pe cine nu-l cunoaște. Nici nu-l putem lega de rău ce este. Și casa noastră e în fundul curții, și decît să vă muște, mai bine lăsați, că eu... îi spun eu taichii, zău îi spun.

— Ce tot zici, Bică, și-i mare dulăul ?

— Mare și negru, și are niște colți...

— Măi, măi, bine că mi-ai spus. Ești un băiat bun, Bică Cine știe ce mai pățeam ! Îmi pare rău că nu vă pot vizita dar, cine știe, poate tot o să-l îmblînziți pînă la urmă și atunci o să-mi spui și mie, da ?

— Sigur, cum să nu — prinse curaj de astă dată Bică — chiar eu o să-l îmblînzesc.

Dar în drum spre casă își tot frămînta mintea : „Cu cîrligele o scot eu la capăt De fapt nici nu prea mi-am dat silința Dar ce fac cu dulăul ? Am spus că-l îmblînzesc. Pe cine să îmblînzesc ? Javra noastră de Pufa de-abia se mai ține pe picioare. Cînd o veni tovarășa și o vedea-o, gata, m-am dat de gol. Hm, un dulău negru, de unde să-l iau ? E pe ulița noastră, la Voicu în curte, o cățea. Dar cum s-o iau ? E mai mare ca mine. O s-o momesc cu mîncare — se încurajă singur. Asta e, am mai auzit eu."

Zis și făcut. Cînd se lăsă întunericul se strecură pe lîngă uluca vecinului înarmat zdravăn cu un cîrnat dolofan de s-ar fi topit de poftă și cei mai mofturoși copii din cărțile de povești. Pe uliță nici țipenie de om. În sfîrșit, ajunse în fața casei cu pricina. Încercă Bică să deschidă poarta, dar parcă era ferecată. Găsi, în sfîrșit, zăvorul, dar nici nu apucă bine să-l tragă că o matahală neagră și fioroasă ieșită ca din pămînt își arătă colții mîrîind amenințător.

— Săriți... mă înghite ! se pomeni strigînd Bică de se auzi, cred, peste șapte sate.

— Care-i acolo ? La coteț, că-i vai de blana ta ! — strigă la cîine tușa Lixandra și se apropie de poartă.

— Care ești ?

— Eu, Bi-Bică.

— Dar ce-i cu tine, Bică maică, a luat foc de te-au trimis noaptea să te sfîșie cîinii ?

— Aș, ce foc, tușă ! Iaca, m-a trimis maica cu niște cîrnați, că zice să-i guste și vecinii acum, cînd sînt proaspeți...

Tușa Lixandra rămase tot cu mirarea în ochi, dar luă cîrnații, mulțumi și-l trimise pe Voicu să-l petreacă o bucată de drum pe oaspetele de-o șchioapă. Pe drum îi mai trecu sperietura lui Bică și prinse glas :

— Dar ce-i, Voicule, cu cățeaua voastră ? Sare așa la om și latră parcă-i turbată.

— Păi de-asta-i cîine de pază, să simtă cînd sînt străini și să latre. Și acum e și mai foc, cum sînt toate cățelele cînd au pui mici.

— Pui ai spus ? Cîți are ? Sînt negri ?

— Ei, că doar n-or fi albaștri. Negri, negri și-n cerul gurii.

— Voicule — începu să se tînguie Bică — Voicule, dă-mi și mie unul, că-ți dau ce vrei tu.

— Da' ce ți s-a năzărit, măi ? Și... pe urmă aveți un cîine, ce-ți mai trebuie unul ?

— Avem ? Ce, Pufa-i dulău ? Îi e frică cuiva de ea ? Nu-nțelegi, Voicule, în ce încurcătură sînt ? Ce-o să zică tovarășa învățătoare, ce-o să mă fac? O să mă fac de rîs, asta o să fac.

— Ce-i cu tine, măi, ai călduri ? Vorbești în dodii că nu pricepe omul nimic. Ce, faceți dresură de cîini la școală ?

— Nu mai rîde, Voicule. Dacă ai știi tu... Și chiar o să-ți spun, ca să știi. O să-ți spun, că-mi ești prieten, chiar de ești tu într-a cincia.

Și începu să-i spună tot necazul...

— Va să zică așa stau lucrurile ! Ei, Bică, băiatule, e rău. E rău că ai mințit, e rău că ți-a fost frică să-i spui lui taică-tău, e rău că ești trufaș și încrezut de crezi că e rușine să te ajute cineva la nevoie Acum nu știu ce să-ți spun Mă mai gîndesc și vorbim noi, mîine după masă

— Și cîinele ?

— Tot mîine

— Bine Noapte bună, Voicule. Și să nu te răzgîndești

A doua zi, Voicu deschidea poarta casei lui Bică ducînd în brațe înfricoșătorul dulău visat de Bică : o mogîldeață cît pumnul, cu doi ochi ca două mărgele și care scheuna de-ți era mai mare mila.

— Uite, Bică, eu cîinele ți l-am adus, dar spune-mi : știi să-l crești ? Ai mai crescut vreodată unul așa mic ? Cu ce o să-l hrănești ?

— Cu oase, răspunse cu convingere Bică

— Ce vorbești, măi ? Acum, nici carne de pui nu poate mînca. Nu vezi ce mic e ? Ascultă-mă pe mine, că pe Lola tot eu am crescut-o, cît o vezi de mare. Am să te ajut eu să-l crești, să nu zici că-s băiat rău. Dar dacă aș ști că o să-ți pierzi tot timpul cu cîinele și că o să-ți lași lecțiile pentru cînd ți-oi aduce aminte, mai bine îl iau înapoi. Nu vreau să spună tușa Lia că din cauza javrei întîrzii la școală și mai știu eu ce.

— Uite ce e, Voicule — își luă o poză de om serios Bică — eu cînd zic o vorbă, vorbă e. Dacă oi întîrzia o singură zi de la școală, să mi-l iei.

— Bine. Iar ca să mă conving că-ți faci zilnic lecțiile așa cum trebuie, o să trec pe la tine, că doar stăm la doi pași. Vrei ?

— Vreau, Voicule, mă mai întrebi ?

Și uite așa, nu era zi în care Voicu să nu treacă pe la Bică. Acesta își făcea lecțiile cu multă grijă, iar dacă se mai întîmpla vreodată să nu înțeleagă ceva, îl întreba fără ocol pe Voicu, că doar erau prieteni buni ! Vifor — că așa i-au zis cățelului — creștea văzînd cu ochii. Se obișnuise așa de mult cu cei doi copii, că dacă venea spre el numai Bică se uita jinduind spre poartă. Iar cînd apărea Voicu, din trei salturi ajungea la el și se încingea o hîrjoană de n-o mai potolea decît oboseala.

Într-o seară, Voicu îl găsi pe Bică la măsuța lui de scris.

— Așa mult v-a dat de scris azi ? — își întrebă prietenul care, asudat, umpluse cîteva foi de caiet cu un scris citeț, caligrafic

— Lecțiile le-am terminat de mult, Voicule. Aici am scris o istorie.

— ! ?

— Știi, mîine e ziua tovarășei învățătoare. I-am pregătit și eu un buchet de flori. Dar cum să i-l dau ? De atunci, de cînd am spus minciuna cu dulăul, parcă mi-e rușine s-o mai privesc în ochi. Și-i așa de bună, Voicule, și se bucură pentru fiecare notă bună pe care mi-o pune mie sau altuia. Cînd mi-a dat carnetul cu note, la sfîrșitul trimestrului, ce crezi că mi-a spus ?

— Bravo, Bică ! Și disciplinat, și cu note bune Poți să le spui părinților că-i felicit

— Poate treceți în vacanță pe la noi, tovarășă învățătoare — am îngăimat eu cu ochii în pămînt.

— A, încă nu. Să mai crească ziua. Acum se înnoptează repede și atîția cîini ca în satul ăsta... Și mă privea parcă-ntrebătoare. Acum, ce m-am gîndit ! Să-i scriu o scrisoare în care să-i povestesc tot

Voicu se uită lung la scrisoare peste capul lui Bică și descifră ultimele rînduri : „Și să știți că am un prieten bun, pe pionierul Voicu Stan. Și vă rog să mă iertați, dar atunci, la începutul anului, eram mic Acum însă n-aș mai minți pentru nimic în lume. V-am pregătit și eu un buchet de flori, dar cum o să-l primiți de la un băiat care v-a mințit ? Și să știți că Vifor al nostru e tot timpul legat, iar de Pufa să nu vă fie frică..." Urma apoi semnătura lui Bică.

— Ei, ce zici, Voicule ?

— Ce să zic ? Eu i-aș fi povestit într-o zi totul și... gata Dar dacă ai vrut tu scrisoare, scrisoare să fie. Te duci mîine mai devreme și o așezi pe catedră

A doua zi, în clasă a fost multă veselie, copiii și-au felicitat învățătoarea care a plecat spre casă cu brațele încărcate cu flori. Scrisoarea a fost și ea pusă pe catedră, după cum plănuise în ajun. Dar degeaba l-au trecut toate căldurile pe Bică, nu s-a întîmplat nimic deosebit.

După-amiază nu se jucă nici cu Voicu, nici nu trecu să-și vadă cățelul. Ședea abătut în casă cu nasul în carte. Deodată, se auzi lătratul lui Vifor care mușca lanțul cu necaz. Apoi, o voce. O voce blîndă și atît de cunoscută că nu-i venea lui Bică să-și creadă urechilor.

— Ei, Vifor, chiar așa viteaz te-ai făcut ?

— Îl cunoașteți și dumneavoastră, tovarășă învățătoare ? se miră mama lui Bică în timp ce-i deschidea poarta.

— Pe Vifor ? Cum să nu ! răspunse zîmbind învățătoarea. S-a și scris despre el. Dar unde vă e flăcăul ?

— În casă. Cred că-i supărat că a uitat azi acasă florile pregătite pentru dumneavoastră, și porniră în casă.

În ușa larg deschisă, le aștepta Bică cu un buchet mare de flori în brațe.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361